

- 1 Artikolo nedifinita ne ekzistas; ekzistas nur artikolo difinita (**la**), egala por ĉiuj seksoj, kazoj kaj nombroj.
- 2 La substantivoj havas la finiĝon **o**. Por la formado de la multenombro oni aldonas la finiĝon **j**. Kazoj ekzistas nur du: nominativo kaj akuzativo; la lasta estas ricevata el la nominativo per la aldono de la finiĝo **n**. La ceteraj kazoj estas esprimitaj per helpo de prepozicioj (la genitivo per **de**, la dativo per **al**, la ablativo per **per** aŭ aliaj prepozicioj laŭ la senco).
- 3 La adjektivo finiĝas per **a**. Kazoj kaj nombroj kiel ĉe la substantivo. La komparativo estas farata per la vorto **pli**, la superlativo per **plej**; ĉe la komparativo oni uzas la konjunkcion **ol**.
- 4 La numeraloj fundamentaj (ne estas deklinaciataj) estas: **unu, du, tri, kvar, kvin, ses, sep, ok, naŭ, dek, cent, mil**. La dekoj kaj centoj estas formataj per simpla kunigo de la numeraloj. Por la signado de numeraloj ordaj oni aldonas la finiĝon de la adjektivoj; por la multoblaj - la sufikson **obl**, por la nombraj - **on**, por la kolektivaj - **op**, por la disdividaj - la vorton **po**. Krom tio povas esti uzataj numeraloj substantivaj kaj adverbaj.
- 5 Pronomoj personaj: **mi, vi, li, ŝi, ĝi** (pri objekto aŭ besto), **si, ni, vi, ili, oni**; la pronomoj posedaj estas formataj per la aldono de la finiĝo adjektiva. La deklinacio estas kiel ĉe la substantivoj.
- 6 La verbo ne estas ŝanĝata laŭ personoj nek nombroj. Formoj de la verbo: la tempo estanta akceptas la finiĝon **-as**; la tempo estinta **-is**; la tempo estonta **-os**; la modo kondiĉa **-us**; la modo ordona **-u**; la modo sendifina **-i**. Participoj (kun senco adjektiva aŭ adverba): aktiva estanta **-ant**; aktiva estinta **-int**; aktiva estonta **-ont**; pasiva estanta **-at**; pasiva estinta **-it**; pasiva estonta **-ot**. Ĉiuj formoj de la pasivo estas formataj per helpo de responda formo de la verbo **esti** kaj participo pasiva de la bezonata verbo; la prepozicio ĉe la pasivo estas **de**.
- 7 La adverboj finiĝas per **e**; gradoj de komparado kiel ĉe la adjektivoj.
- 8 Ĉiuj prepozicioj per si mem postulas la nominativon.
- 9 Ĉiu vorto estas legata, kiel ĝi estas skribita.
- 10 La akcento estas ĉiam sur la antaŭlasta silabo.
- 11 Vortoj kunmetitaj estas formataj per simpla kunigo de la vortoj (la ĉefa vorto staras en la fino); la gramatikaj finiĝoj estas rigardataj ankaŭ kiel memstaraj vortoj.
- 12 Ĉe alia nea vorto la vorto **ne** estas forlasata.

- 13 Por montri direkton, la vortoj ricevas la finiĝon de la akuzativo.
- 14 Ĉiu prepozicio havas difinitan kaj konstantan signifon; sed se ni devas uzi ian prepozicion kaj la rekta senco ne montras al ni, kian nome prepozicion ni devas preni, tiam ni uzas la prepozicion **je**, kiu memstaran signifon ne havas. Anstataŭ la prepozicio **je**, oni povas uzi la akuzativon sen prepozicio.
- 15 La tiel nomataj vortoj fremdaj, t.e. tiuj, kiujn la plimulto de lingvoj prenis el unu fonto, estas uzataj en la lingvo Esperanto sen ŝanĝo, ricevante nur la ortografion de tiu ĉi lingvo; sed ĉe diversaj vortoj de unu radiko estas pli bone uzi senŝanĝe nur la vorton fundamentan kaj la ceterajn formi el tiu lasta laŭ la reguloj de la lingvo Esperanto.
- 16 La fina vokalo de la substantivo kaj de la artikolo povas esti forlasata kaj anstataŭata de apostrofo.